

v trošku přeneseným slova smyslu, ale přeci jen dál, než obvykle. Spojila jsem dohromady dva okruhy a pro začátek zamířili zase ke krmelci. V batůžku jsme totiž zase měli jablíčka a lojovky. Oříšky tentokrát ne, protože těch tam ještě viselo habakůk.

Rumiček byl nadšen, že si jdeme jen tak spolu. Pro tentokrát mnohem víc jak jindy ☐ . Čemuž se není ani co divit. Bylo na něm opravdu vidět, jak ho to těší a hopíkal si nadšením jak kozlík. Když jsme doplnili jablka do čistě vymeteného krmelce, vyrazili jsme lesem dál. Po pár metrech jsem si všimla, že po zemi válí spousta takovej akurát velkejch špalíků dřeva, který by se supr vešly do batůžku. Nebudou vyčihovat ven, nebudou tím pádem převažovat batoh, dobře se ponesou..... tak šup tam s nima. Narvala jsem batůžek do plnejch. A mnula jsem si ručičky, jak dobře jsem udělala. Hááhá, kdybych měla v mozkovně aspoň nějakej závit, došlo by mi, že je naprostej nesmysl narvat si batoh dřívím, když jsme v podstatě na začátku cesty. Že jo. Jenže já mám zkrátka nesmrtelej mozek. Kde nic nejni, ani smrt nebéře ☐ ☐ . Ale nebylo to tak zlý, aspoň jsem z lesa na louky vypadla rychlým krokem, neb plný batůžek zajistil dobrý zrychlení. ☐ .

Na louce pod lesem jsem se chvíli kochala rozkvétajícima devětsilama, který u nás zatím mají zpoždění. A to ještě tady na tý louce jsou mnohem opožděnější, než na tý, kudy chodívá Brtník. Tam už to jedou ve velkým. O kousek dál jsme si blbli s Rumičkem s házedlem a pak

mě přes nos praštila jasmínová vůně.

Ten bílej keř voněl

doširoka do daleka a tak jsem do něj šla strčit sosák. Kolem hlavy mi proletěla včelka, která měla očividně habakůk práce. Jaro se začalo prát se zimou. Zatím ještě nevítězí, protože

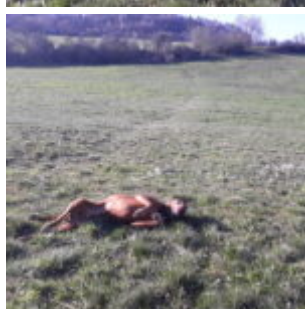
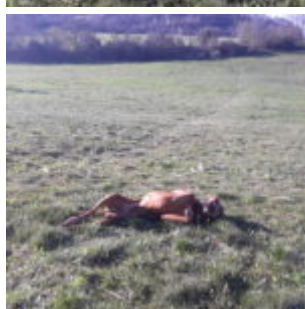
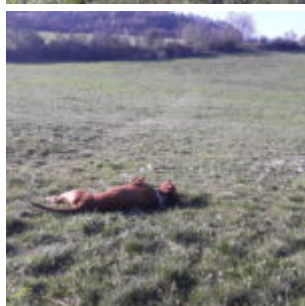
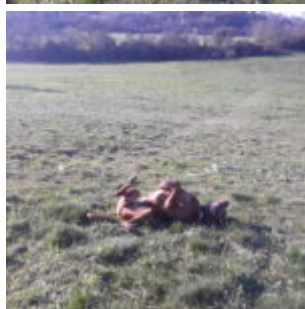
letošní zima si vždycky svůj prostor ještě vybojuje zpátky, ale už je za rohem vítězný tažení jara se vším co k tomu patří.

Ledva jsem vytáhla sosák z tý opojný vůně, koukám, že kousek od nás se na louce pasou čtyři kousky srnčího. “Aaaa tak to se půjdem plížit, Rumoušku.” Navrhla jsem mu a vyrazili jsme. Pomaluuu, pomaloučku. A když jsme došli tak akorát, abychom je hned nevyplašili, usadili jsme se a chvíli je pozorovali. Bylo vidět, že už o nás vědí, ale ještě nás úplně nezaměřili.

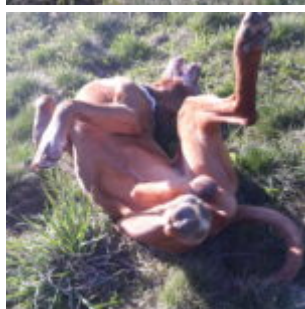
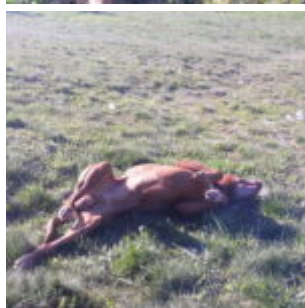
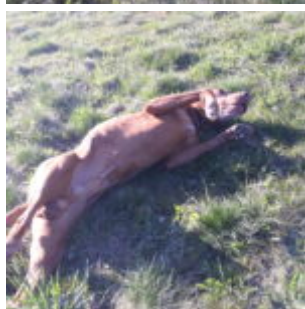
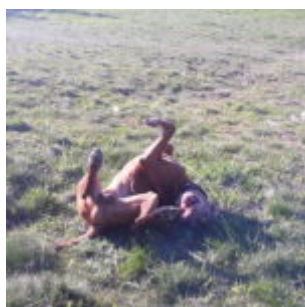

Na fotkách (foceno proti slunci, takže nic moc) to vypadá, že jsou od nás mnohem dál, než byla skutečnost, nicméně tak, jak nás k sobě nechá srnčí dojít třeba na chalupě, tak to ještě tak dalece se neznáme □ “Joo přátelé, kdybyste věděli, že jsme to my, kdo vám tam nosí tu dobrůtku!” říkala jsem si v duchu a drbala Rumouška. Když se pak daly srnky do pohybu, šel se radostnej Rumoušek ze samýho pozorování žouželit,

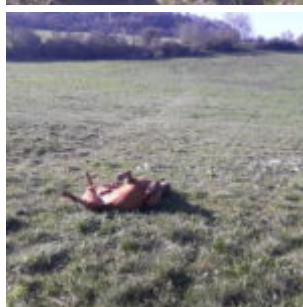
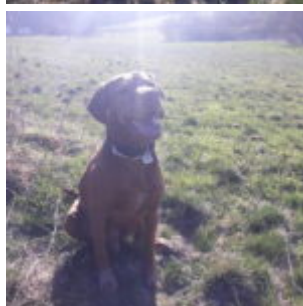
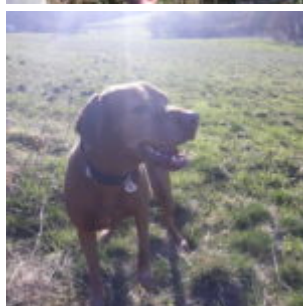
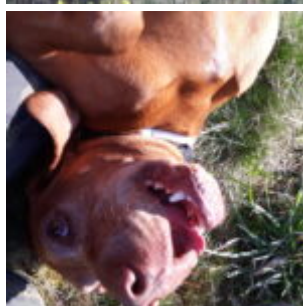
Kterak byl Rumiček šťastliv

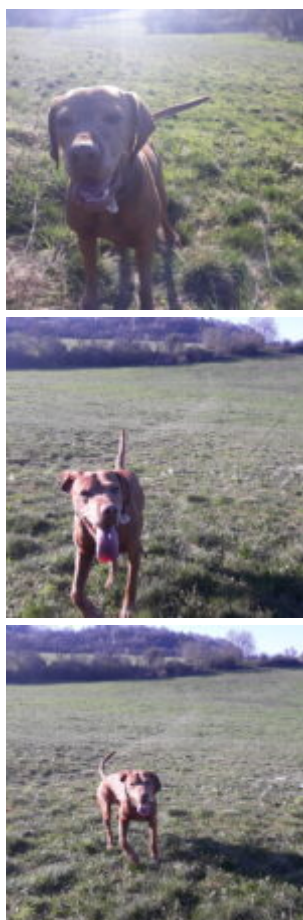

Kterak byl Rumiček šťastliv

Kterak byl Rumiček šťastliv

stejně jako kdysi Ešátor, když jsme se spolu v Lužkách plížili od balíku slámy k balíku slámy, až jsme se doplížili k srnce a jejím dvěma potomkům.

Když stádečko zmizlo v lese, přešli jsme přes louku a na její hraně s lesem před námi vyběhl zajíc. Rumíček ho neviděl, ale já ano. A tak jsem ho tam zavedla, aby si pročuchal stopičku. Radoval se velice a šmejdil si tam kolem mě dlouho a já ho s úsměvem pozorovala. Víím, že mu můžu věřit a spolehnout se na něj, že situace nezneužije. Se spokojeným gezichtíkem mi přišel říct, jak supr to je a vo co jsem přišla, že jsem jen tak stála a čučela na něj, místo toho, abych měla nos u země jako on ☐ . Byla jsem taky spokojená, že on je spokojenej a úplně jsem zapomněla, na ten náklad na zádech.

Ten se mi připomenul o něco pozdějš, když jsem nás zase zavedla do lesa a čekalo nás stoupáníčko k silnici. Několikrát jsem se nelichotivě počastovala jakýmsi názvem, ale protože jsem zařatec, odmítla jsem tak vhodné dřevo vyklopit uprostřed krpálu, když už jsem

ho dovlekla až sem, a funěla dál nahoru. Pro Rumouška pochopitelně nedostatečným tempem. Když se pro mě asi už po stý vracel, měla jsem sto chutí mu říct, ať si to zkusí jako sám, když je tak chytřej. Ale pak jsem sklapla, páč mi došlo, že von je chytřej natolik, že by se s tím rozhodně netahal. Na rozdíl od mé maličkosti. No, tak jsem si aspoň ze země sebrala dvě vhodný větve a udála jsem si z nich po vzoru minulý prochajdy zase takový provisórní trekingový hůlky ☐ . No ale náhodou, byste koukali, jaký já nasadila tempo. Pravá ruka, levá noha, levá ruka pravá noha a uuuuž funíme skorem nahoře ☐ . A když mi to tak výborně šlo, rozhodla jsem se, že při každý prochajdě, když půjdu do lesa, popadnu dvě takovýdle větve, budu se vo ně vopírat a vodpichovat, abysem byla rychlejší až nejrychlejší a doma je pak nasekám na topení. To bude za chvíli zásobička.

Vyfuněla jsem až k silnici, kde jsem pravděpodobně vyděsila kohosi v parkujícím vozidle, který se právě chtělo rozjet. Ale asi se nedivím. Páč nastartujete a v ten moment se na druhý straně zjeví pomalu pod plachetkou vosoba s hrbem z dříví na zádech a v rukou větve, na kterejch vyčerpáním visí. A čokla po boku. To by vám pak to auto asi taky jen škytlo a cíplo ☐ ☐ . No nicméně nám to dalo prostor pohodlně přejít na druhou stranu a zamířit tak po vršku kopečka ke kostelíčku.

Tady už se mi šlo zase výrazně líp, páč to je po rovince. Nicméně nezamířila jsem tentokrát nějak hloubš do lesa, ale švenkla to na první cestičku, která vede kolem chatek pod strání přímo ke kostelíku. O kus před námi jsem zaregistrovala kohosi se psem. Ti pak odbočili směrem do lesa a zmizeli nám z očí. Zato na cestě u chatek najednou koukám - hele zajíc asi. Divnej nějakaj ale..... ty jo, je to zajíc? Nebo co to je? Sakra..... no nevim... Zajíc hópнул do křoví u cesty. A pak zase malinkatě vyhópнул ven. Co to dělá??

Jo prt zajíc ☐ ☐ ☐ . Jakejsi jorkšír se to šmrdolil po cestě ☐ ☐ . A očividně poměrně odvážnej jorkšír a hlavně NEŘVOUCÍ jorkšír. Malej nebojsa se nakonec přišmrdolil až k nám . K Rumičkově veliké radosti. Pes!! Sice malej ale pes! A úplně cizí, kterýho neznám!! Byl nadšen. On by možná v týhle svý současný situaci byl šťastliv i za to, kdyby to byl zajíc, hlavně, kdyby se měl s kým družit ☐ A tak jsem je tam nechala, ať si spolu blbnou, jak jim libo, však nám nic neuteče, vařeno mám, tak wo co go. A tak Rumiček hopíkal, jorkšířek hopíkal a pak ho zval k sobě domů, což jsem jako úplně zase nechtěla. Tak jsem vždycky přivolala Rumička zpátky a prďola malej se za chvíli dořítíl taky. Jsem si říkala, že vodvaha jsou asi i majitelé. Já bych svýho pesana, zvlášť takhle malýho volně loženýho nenechala.

Zamířila jsem pak volným krokem ke kostelíčku, kde se znova objevil chodec s černým pesanem a zase nám zmizel. Bylo krásně a já si u kostelíčka užila tu nádheru kolem, ten čistej vzduch a klid. A nechala myšlenky běžet prostorem. Když jsme pak sestupovali dolů, opět mě můj náklad na zádech při sestupu zrychlil, což velmi kvitoval Rumoušek. Páč ten už měl namířeno domů a kdyby mohl, upaloval by plnou rychlostí za svou milovanou. Jak při odchodu jásal, že se jí zbaví, tak teď se zase nemohl dočkat. Jááák u blbejch na dvorečku, co? No ale to prostě k hárání patří, takže co naděláme.

Sešmrdolili jsme se dolů ke hřbitovu a na louce vyzvedli Mousese. Za brankou už nás čekala Tali, která nás přepadla a kterou chtěl přepadnout naopak Rumiček □ □ a šlo se vařit. Tak a máme za sebou další hárací den.